

Militærudgifter vilde gøre det muligt at anvende store Midler til humane og ideelle Foretagender, som ikke nu kunne sættes i Værk i saa stor Udstrækning som ønskeligt. Men hvis vi under de nuværende Forhold vilde gaa til Afrustning, da vilde vi udsætte os for at miste vor folkelige Selvstændighed, som nu fra alle Sider respekteres, og som vi ogsaa selv anse for at være et saa stort Gode, at den vel er de Ofre værd, der her kan blive Tale om.

Hvis vort Lands Skæbne efter en foretagen Afrustning med paafølgende uafvist Neutralitetskrænkelse en Gang skulde afgøres af en europæisk Konference, da maatte man frygte for, at Landets Selvstændighed vilde tabes. Og stort bedre vilde det neppe gaa os, om vi i et saadant Tilfælde skulde føre vor Sag for Haagerdomstolen, thi denne maatte da sikkert idømme os store Erstatningssummer. I den Henseende fortjener det at nævnes, at England i sin Tid idømtes en Skadeserstatning paa ca. 60 Mill. Kr. til de nordamerikanske forenede Stater, fordi det under Borgerkrigen ikke havde gjort sin folkeretlige Pligt.

Danmark har i de senere Aar indgaaet en Række af Traktater med andre Magter, hvorved det paa det klareste er godtgjort, at Magterne ikke alene erkende vor Selvstændighed, men ogsaa ønske den opretholdt. Navnlig kan man i denne Forbindelse henvise til Nordsø- og Østersøtraktaterne, af hvilke det klart fremgaar, at Magterne ere interesserede i, at den nuværende Stilling bevares, og i, at Danmarks Neutralitet opretholdes. Man kan derfor gaa ud fra, at Danmark aldrig i Fremtiden vil komme i selvstændig Krig med en anden Magt, medens der i øvrigt hersker Fred rundt om os.

Vort Land vil ikke blive Genstand for et ganske isoleret Erobringstogt eller Overfald. Denne Kendsgerning er ingen ringe Beroligelse for os, thi det maa staa os klart, at vi ikke have Evne til at afvise et Overfald fra en Stormagts Side, hvis et saadant Overfald iværksættes med alle de

Midler, der staa til vedkommende Magts Raadighed, og hvis det overhovedet kan foretages, uden at de andre Magter blande sig i Sagen. Men Traktaterne om Opretholdelse af Status quo ved Nordsøens og Østersøens Grænser vise os ikke blot som før nævnt, at vore Nabomagter tilsigte vort Lands Opretholdelse, hvori de ere interesserede, men Traktaterne fastslaa netop det, at ingen Magt vil faa Lov til at gennemføre et Erobringstogt mod os, ja ikke en Gang vil kunne udføre en planlagt Neutralitetskrænkelse mod os, uden at den udsætter sig for Indgriben fra de andre Magters Side.

Den her fremdragne Omstændighed maa imidlertid opmuntre os til at indrette os paa at opfylde vore Neutralitetsforpligtelser fuldt ud. I Tilfælde af en Krig mellem to eller flere Magter i Nærheden af vore Grænser, maa disse Magter nemlig kunne regne med, at vi ikke svigte vor Pligt, men opfylde vore folkeretlige Forpligtelser fuldt ud, thi kunne de ikke regne dermed, da opstaar der ganske naturligt et Kapløb mellem dem om at besætte vort Territorium for i det mindste at hindre Modstanderne i først at gøre det, og i at benytte det under Krigen. Svigte sin Pligt er Selvopgivelse, men Selvopgivelsen fører lige saa fuldt til Ofre af Liv, Blod og Penge som Selvhævdelsen. Forskellen er kun, at Selvopgivelsens Ofre maa ydes paa fremmedes Bud og til fremmedes Gavn. Det er i denne Sammenhæng værd at agte paa, at vore Regeringer siden 1901 alle meget stærkt have fremhævet, at Landet i alle Tilfælde bør holde sig neutralt og tage Konsekvenserne af denne Politik i enhver Henseende, ogsaa i Henseende til Rustninger.

I 1904 udtalte den daværende Konseilspræsident Deuntzer dette meget bestemt i Folketinget under Forhandlingerne om de ekstraordinære Indkaldelser. (Se Folketingstidende Sp. 4072 o. fig.). Han sagde da bl. a.:

„Den anden Ting, som er bragt frem, efter at det nuværende Ministerium er begyndt, er det, at man stærkere end før